

główniej i w obrębie tej samej posiadłości co stacja główna, rocznie 320.000 mk.

2. Za każdą inną boczną stacją . 480.000 „

§ 40. Za wykonane przez Zarząd Państwowych Telefonów urządzenia telefoniczne z gniazdami wtyczkowymi pobiera się:

1. Za każde gniazdo wtyczkowe rocznie 200.000 mk.

2. Za przewód łączący gniazda wtyczkowe między sobą i ze stacjami głównymi lub bocznymi za każde pełne 100 metr. lub część tychże podwójnego przewodu rocznie 80.000 mk.

3. Za każdą szafkę łącznikową przeznaczoną do włączenia się w gniazda wtyczkowe należytość jak za stacje boczne wedle stawek § 36.

4. Przy urządzeniach, oddalonych więcej niż 5 km. od centrali za nadwyżkę długości przewodu mierzonego od stacji głównej te same dodatki budowlane, jak przy stacjach głównych według § 35.

5. Przy urządzeniach telefonicznych z gniazdami wtyczkowymi, których nie urządził Państwowy Zarząd Telefonów pobiera się za każdą szafkę łącznikową przeznaczoną do włączenia się w gniazda wtyczkowe, należytość, jak za boczną stacją wedle stawek § 39.

§ 41. Dodatkowe urządzenia przy stacjach telefonicznych (dzwonki, tarcze spadkowe, mikrofony, induktory, słuchawki) są dozwolone tylko w obrębie posiadłości stacji telefonicznej. Opłata wynosi:

1. Za każdy dodatkowy dzwonek rocznie 80.000 mk.

2. Za każdą dodatkową tarczę spadkową rocznie 80.000 mk.

3. Za drugi mikrofon rocznie . . 120.000 mk.

4. Za każdy dodatkowy dzwonek innej konstrukcji aniżeli używany przez Państwowy Zarząd Telefonów rocznie 120.000 mk.

5. Za dodatkowy induktor do aparatu telefonicznego dla baterji centralnych rocznie 80.000 mk.

6. Za przyrząd do chwilowego wyłączenia aparatu telefonicznego lub słuchawki rocznie 80.000 mk.

7. Za urządzenie dzwonekowe dołączone do tarcz spadkowych i za drugą słuchawkę nie pobiera się żadnych bieżących opłat.

8. Koszta sprawienia i utrzymania dodatkowych urządzeń od punktu 4 do 7 wraz z dodatkowymi materiałami zwraca abonent Zarządowi Państwowych Telefonów. Przedmioty kupione na rachunek abonenta stają się jego własnością. Dołączenia osobnych dzwoneków, uskutecznione przez samego abonenta do stacji telefonicznych, wykonanych przez Państwowy Zarząd Telefonów, muszą odpowiadać wymogom technicznym przepisany przez Państwowy Zarząd Telefonów.

Należytość za każdy dzwonek wynosi rocznie 80.000 mk.

Za wszelkie inne małe roboty przy stacjach telefonicznych, jak np. zdjęcie i ponowne założenie przewodu pokojowego, za naprawę uszkodzonego przewodu pokojowego albo doziemnego i t. p. świadczona, płaci abonent rzeczywiste koszta.

Za wszelkie inne dostarczone i wykonane dodatkowe urządzenia, nie objęte tym paragrafem, ustanawia Państwowy Zarząd Telefonów od wypadku do wypadku warunki dostarczenia, przymocowania i utrzymania tych urządzeń.

§ 42. Dołączony do aparatu telefonicznego drugi aparat telefoniczny ręczny uważa się za boczną stacją (§ 36); opłata wynosi:

1. Przy stacjach głównych i bocznych, urządzonych przez Państwowy Zarząd Telefonów rocznie 320.000 mk.

2. Przy stacjach bocznych urządzonych nie przez Państwowy Zarząd Telefonów . . 150.000 mk.

§ 43. Za używanie przewodów, których koszta budowy przekraczają zwyczajne wydatki budowy, pobiera się oprócz przypadających zwykłych opłat 70% dodatku do kosztów nadzwyczajnych.

§ 44. Za aparaty, które są przeznaczone do umieszczenia w ubikacjach wilgotnych, płaci abonent 80% kosztów ich sprawienia. Oprócz tego pokrywa abonent koszta naprawy uszkodzonego z powodu wilgoci aparatu.

3. Różne opłaty.

§ 45. a) Należytość za codzienne podawanie dokładnego czasu abonentom rocznie . 400.000 mk.

b) Za wcześniejsze zniesienie urządzeń telegraficznych i telefonicznych za każdą stacją główną lub boczną 400.000 mk.

808.

Rozporządzenie Ministra Zdrowia Publicznego

z dnia 7 października 1923 r.

w przedmiocie taksy aptekarskiej.

Na mocy art. 2 p. 13 zasadniczej ustawy sanitarnej z dnia 19 lipca 1919 r. (Dz. P. P. P. № 63, poz. 371), § 7 austriackiej ustawy aptekarskiej z dnia 18 grudnia 1906 r. (Dz. U. P. № 5 z 1907 r.), art. 380 rosyjskiej ustawy lekarskiej (Zbiór praw t. XIII, wyd. 1905 r.), §§ 78 i 80 niemieckiej ustawy przemysłowej zarządza się co następuje:

§ 1. Osoby, wymienione w § 1 rozporządzenia Ministra Zdrowia Publicznego, wydanego w porozumieniu z Ministrem b. Dzielnicy Pruskiej z dnia 20 stycznia 1922 r. w przedmiocie wydawania z aptek środków leczniczych, oraz określania ich ceny (Dz. U. R. P. № 11, poz. 100), mogą za środki lecznicze i naczynia pobierać, jako ceny maksymalne, ceny wyszczególnione w załączniku do rozporządzenia Ministra Zdrowia Publicznego z dnia 11 lutego 1923 r. w przedmiocie taksy aptekarskiej (Dz. U. R. P. № 23, poz. 141) z zastosowaniem do nich mnożnika 25.

§ 2. Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem ogłoszenia. Równocześnie traci moc obowiązującą rozporządzenie Ministra Zdrowia Publicznego z dn. 20 września 1923 r. w przedmiocie taksy aptekarskiej. (Dz. U. R. P. № 99, poz. 782).

Kierownik Ministerstwa Zdrowia Publicznego: *Bujalski*